

Sygn. akt II AKa 420/22

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 stycznia 2023 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSA – Przemysław Filipkowski (spr.)

Sędziowie: SA – Izabela Szumniak

SA – Sławomir Machnio

Protokolant: – sekr. sąd. Ewelina Turlej

przy udziale prokuratora Jacka Pergałowskiego

po rozpoznaniu w dniu 19 stycznia 2023 r. sprawy

1) P. Z. (1) urodz. (...) w W., syna W. i E.,

oskarżonego z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., z art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. /x2/, z art. 280 § 2 k.k. w zb. z art. 288 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.,

2) T. M. (1) urodz. (...) w W., syna J. i B.,

3) K. B. (1) urodz. (...) w W., syna K. i L.,

oskarżonych z art. 280 § 1 k.k., z art. 280 § 2 k.k. /x2/, z art. 280 § 2 k.k. w zb. z art. 288 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.,

na skutek apelacji wniesionych przez obrońców wszystkich oskarżonych

od wyroku Sądu Okręgowego Warszawa-Praga w Warszawie

z dnia 20 maja 2022 r. sygn. akt V K 52/22

I. zmienia zaskarżony wyrok w stosunku do oskarżonych P. Z. (1), T. M. (1) i K. B. (1) w ten sposób, że:

a) uchyla rozstrzygnięcie z punktu IV o wymierzeniu kar łącznych;

b) odnośnie czynu zarzucanego w punkcie I i przypisanego w punktach I, II i III przyjmuje, że oskarżeni zabrali w celu przywłaszczenia pieniądze w kwocie 3074 zł a łączna wartość szkody wyniosła 7470,21 zł – przy czym na mocy art. 440 k.p.k. wobec P. Z. (1);

c) ustala, iż czyny zarzucane w punktach II, III i IV oraz przypisane w punktach I, II, III zostały popełnione w krótkich odstępach czasu z wykorzystaniem takiej samej sposobności w warunkach ciągu przestępstw z art. 91 § 1 k.k. oraz za to na podstawie art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. oskarżonym T. M. (1) i K. B. (1) wymierza kary po 5 (pięć) lat pozbawienia wolności każda, a oskarżonemu P. Z. (1) przy zastosowaniu nadzwyczajnego złagodzenia kary na mocy art. 60 § 3 i § 6 pkt 2 k.k. wymierza karę 2 (dwóch) lat i 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności;

d) w punkcie VI odnośnie obowiązku naprawienia szkody z art. 46 § 1 k.k. uchyla rozstrzygnięcie z lit. a dotyczące W. C. (1) i zmienia rozstrzygnięcie z lit. b dotyczące (...) SA obniżając należną kwotę do 1954 (jednego tysiąca dziewięciuset pięćdziesięciu czterech) zł;

e) utrzymuje w mocy wyrok w pozostałej zaskarżonej części w stosunku do oskarżonego P. Z. (1), zaś utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok w pozostałej części w stosunku do oskarżonych T. M. (1) i K. B. (1);

f) na podstawie art. 85 § 1 k.k., art. 86 § 1 k.k. i art. 91 § 2 k.k. łączy kary jednostkowe wymierzone oskarżonym w niniejszym wyroku oraz w punktach Ia, IIa i IIIa zaskarżonego wyroku oraz wymierza im kary łączne: P. Z. (1) 3 (trzech) lat pozbawienia wolności, a T. M. (1) i K. B. (1) po 6 (sześć) lat pozbawienia wolności każda;

II. na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonych kar łącznych pozbawienia wolności zalicza oskarżonym okresy tymczasowego aresztowania: a) P. Z. (1) od dnia 18.06.2021 r. godz. 23.40 do dnia 20.05.2022 r. godz. 12.00, b) K. B. (1) od dnia 25.06.2021 r. godz. 19.50 do dnia 19.01.2023 r.;

III. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. P. L. i adw. M. S. kwoty po (...) (jeden tysiąc siedemdziesiąt sześć) zł każda, w tym 23% VAT, tytułem wynagrodzenia za pomoc prawną udzieloną oskarżonym z urzędu w postępowaniu odwoławczym, a nadto dodatkowo na rzecz adw. P. L. kwotę 295,20 (dwieście dziewięćdziesiąt pięć i 20/100) zł, w tym 23% VAT, tytułem wynagrodzenia za pomoc prawną udzieloną z urzędu w postępowaniu pierwszoinstancyjnym;

IV. zwalnia wszystkich oskarżonych od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, a P. Z. (1) dodatkowo od ponoszenia kosztów przyznanych w niniejszym wyroku obrońcy z urzędu za postępowanie pierwszoinstancyjne w wysokości 295,20 (dwieście dziewięćdziesiąt pięć i 20/100) zł, obciążając wydatkami Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 420/22
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	3	
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA		

1.1. **Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji**

Wyrok Sądu Okręgowego Warszawa - Praga w Warszawie z 20 maja 2022 r.,

sygn. V K 52/22

1.2. ***Podmiot wnoszący apelację***

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońcy oskarżonych

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. ***Granice zaskarżenia***

1.1.1. ***Kierunek i zakres zaskarżenia***

na korzyść

na niekorzyść

w całości co do T. M. i K. B.

w części co do P. Z.

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

1.1.2. ***Podniesione zarzuty***

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji

#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. **Wnioski**

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. ***Ustalenie faktów w związku z dowodami***

przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

1.5. Ustalenie faktów

1.1.3. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.	K. B. (1)	Przeciętne zachowanie podczas osadzenia. Czyny przypisane w pkt III a-d wyroku	Opinia z ZK	k. 2524-2525
1.1.4. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				

1.6. Ocena dowodów

1.1.5. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu
1	Opinia z ZK	Brak jakichkolwiek podstaw do kwestionowania tej opinii.

<p>1.1.6. Dowody niewuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</p>		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach niewuwzględnienia dowodu

<p>3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</p>		
Lp.	Zarzut	
1/	<p>1/ <i>Obrońcy osk. T. M. (1) pkt I, II, III, IV, V i VI</i> obraży przepisów postępowania mającej wpływ na treść orzeczenia:</p> <p>I / obrazę art. 7 k.p.k., art. 4 k.p.k., 92 k.p.k., 410 k.p.k. poprzez obdarzenie - wbrew wskazaniom wiedzy, logiki, doświadczenia życiowego i zasadzie swobodnej oceny dowodów - wiarygodnością wyjaśnień oskarżonego P. Z. (1), w szczególności w zakresie obciążenia T. M. (1) winą i sprawstwem współdziałania w popełnieniu przypisanych czynów, podczas gdy wyjaśnienia P. Z. są niespójne, dowolne, sprzeczne, nie mają oparcia w pozostałym materiale dowodowym zarówno osobowym, jak i nieosobowym; poprzez nie wzięcie pod uwagę, iż P. Z. nie jest bezstronny, gdyż był zainteresowany uzyskaniem nadzwyczajnego złagodzenia kary z art. 60 k.k. w zakresie własnej odpowiedzialności karnej, co mogło</p>	<p># zasadny obr. P. Z.</p> <p># częściowo zasadne obrońców T. M. i K. B.</p> <p># niezasadny</p>

rzutować na treść jego wyjaśnień; a także poprzez nie wzięcie pod uwagę tego, iż P. Z. nie był osobą nieposzlakowaną (był osobą wielokrotnie karaną), co powinno skłonić Sąd I instancji do bardziej rozważnego podejścia do depozycji P. Z., co doprowadziło do błędnego przypisania oskarżonemu T. M. winy co do wszystkich czynów;

II/ obraży art. 7 k.p.k., 92 k.p.k., 410 k.p.k. poprzez obdarzenie - wbrew wskazaniom wiedzy, logiki, doświadczenia życiowego i zasadzie swobodnej oceny dowodów - w całości wiarygodnością depozycji pokrzywdzonych sprzedawczyń co do sprawstwa T. M. odnośnie przypisanych mu czynów, w sytuacji gdy żadna ze sprzedawczyń nie była w stanie rozpoznać T. M. jako sprawcy rozbojów ani nie była w stanie określić roli, jaką każdy ze współoskarżonych miał pełnić podczas rozboju, co doprowadziło do błędnego przypisania oskarżonemu T. M. winy co do wszystkich czynów;

III/ obraży art. 7 k.p.k., 92 k.p.k., 410 k.p.k. poprzez obdarzenie - wbrew wskazaniom wiedzy, logiki, doświadczenia życiowego i zasadzie swobodnej oceny dowodów - w całości wiarygodnością zeznań właścicieli okradzionych sklepów tj.: W. C. (1), T. K. (1), J. K. (1) i E. Z. (1) w zakresie wyliczenia strat poniesionych przez nich w wyniku rozbojów, w sytuacji gdy wyliczenie szkody majątkowej powinno być ustalone na podstawie dokumentacji księgowej firm (rejestr VAT, raporty miesięczne, raporty kasowe itd.), uwzględniającej stan magazynu sprzed dokonania rozboju, jak i bezpośrednio po jego dokonaniu, co doprowadziło do dowolnie ustalonej kwoty zobowiązania

solidarnego odnośnie naprawienia szkody majątkowej;

IV/ obrazy art. 7 k.p.k., 92 k.p.k., 410 k.p.k. i art. 5 § 2 k.p.k. poprzez przypisanie oskarżonemu T. M. (1) czynów w punktach I-IV wyroku w oparciu o opinie: osmologiczne, daktyloskopijne, genetyczne, w sytuacji pominięcia faktu, iż wyniki zdecydowanej większości sporządzonych opinii nie powiązały osoby oskarżonego T. M. ze zgromadzonymi śladami, a także poprzez pominięcie, iż pozostałe opinie nie dają obiektywnej i jednoznacznej możliwości dopasowania osoby T. M. do ujawnionych i zabezpieczonych śladów, co doprowadziło do błędnego przypisania oskarżonemu winy co do wszystkich czynów;

V/ obrazy art. 7 k.p.k., 92 k.p.k., 410 k.p.k. i art. 5 § 2 k.p.k. poprzez dokonanie niewszechstronnej, wbrew wskazaniam wiedzy, logiki, doświadczenia życiowego i zasadzie swobodnej oceny dowodów w postaci zeznań funkcjonariuszy Policji tj. A. W. (1), T. N., M. G. (1) i P. D., R. C. (1), T. O. (1), Ł. K. (1), M. B. (1), J. S. i R. K. (1), polegającej na uznaniu tychże deponycji jako wiarygodnych w zakresie przypisania T. M. czynów w punktach I-IV wyroku, w sytuacji gdy deponycje świadków dotyczą wyłącznie sytuacji odbywających się bez udziału T. M., a z kolei odniesienie ich deponycji do całokształtu zebranych dowodów, w tym braku ujęcia oskarżonego w chwili zaistnienia przypisanych czynów, powinno doprowadzić do uznania, iż nie można było oskarżonemu T. M. przypisać czynów w zaskarżonym wyroku;

VI/ obraży art. 7 k.p.k., 92 k.p.k., 410 k.p.k. i art. 5 § 2 k.p.k. poprzez dokonanie niewszechstronnej, wbrew wskazaniom wiedzy, logiki, doświadczenia życiowego i zasadzie swobodnej oceny dowodu z wyjaśnień oskarżonego T. M. (1), poprzez ich uznanie za niewiarygodne wyłącznie dlatego, że nie pasują do depozycji P. Z., w sytuacji gdy właściwa ocena tychże wyjaśnień, w zestawieniu z treścią pozostałych dowodów, powinna prowadzić do wniosku o braku możliwości jakiegokolwiek udziału T. M. w przypisanych czynach, tym bardziej, iż żaden inny dowód nie wskazuje w sposób kategoryczny na współudział oskarżonego T. M.;

2/ Obrońcy osk. K. B. (1) pkt 1 a-h obraży przepisów postępowania, mającej istotny wpływ na treść wyroku tj. art. 4, 5 § 2, 7, 167, 170 § 3, 410, 193 w zw. z art. 202 kpk, polegającej na :

a/ dokonaniu dowolnej oraz niezgodnej ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego oceny wyjaśnień oskarżonego P. Z., wyrażającej się w uznaniu jego relacji jako w pełni wiarygodnych, zwłaszcza w zakresie ujawnienia i wytypowania K. B. jako osoby współdziałającej w popełnieniu rozbojów, podczas gdy prawidłowa analiza wyjaśnień tego oskarżonego, w tym ich dowolność, niespójność, wewnętrzna sprzeczność oraz brak możliwości ich procesowej weryfikacji, powinna prowadzić do przekonania o braku możliwości przypisania oskarżonemu K. B. winy co do wszystkich czynów;

b/ dokonaniu dowolnej oceny zeznań świadków tj. ekspedientek sklepów, wyrażającej się w

uznaniu relacji tych świadków jako wiarogodnych w zakresie umożliwiającym przypisanie osk. K. B. uczestnictwa w rozbojach oraz pełnienie w ich dokonaniu określonej roli, podczas gdy prawidłowa analiza zeznań, w tym fakt, że świadkowie ci nie byli w stanie rozpoznać K. B. jako sprawcy, powinna skutkować przyjęciem braku możliwości przypisania oskarżonemu K. B. winy co do wszystkich czynów;

c/ dokonaniu dowolnej oceny dowodu z zeznań funkcjonariuszy Policji A. W., T. N., M. G., R. C., T. O., Ł. K., M. B., J. S. oraz R. K. wyrażającej się w uznaniu relacji świadków jak wiarogodnych w zakresie umożliwiającym przypisanie K. B. uczestnictwa w rozbojach oraz pełnienie w ich dokonaniu określonej roli, podczas gdy prawidłowa analiza powyższych zeznań relacjonujących zakres podejmowanych przez funkcjonariuszy czynności w chwili interwencji bez udziału K. B. w korelacji do całokształtu zebranych dowodów, w tym okoliczności nieujęcia sprawcy w chwili czynów, prowadzić winna do przekonania o braku możliwości przypisania oskarżonemu K. B. winy co do wszystkich czynów;

d/ dokonaniu dowolnej, pobieżnej oraz niezgodnej ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego oceny zeznań świadków W. C., T. K., J. K. i E. Z. (właściciele sklepów), wyrażającej się w uznaniu zeznań jako wiarygodnych w zakresie możliwości ustalenia i „podsumowania poniesionych w wyniku rozbojów strat”, podczas gdy tego rodzaju ustalenia powinny zostać poczynione wyłącznie na podstawie sporządzonej

dokumentacji inwentaryzacyjnej (raporty kasowe, etc.), uwzględniającej stan towaru z daty poprzedzającej dokonanie danego czynu oraz bezpośrednio po jego popełnieniu;

e/ dokonaniu dowolnej oraz niezgodnej ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego oceny dowodu ze sporządzonych opinii (na podstawie badań osmologicznych, daktyloskopijnych, genetycznych i genetyki sądowej), skutkującej możliwością procesowego powiązania osoby K. B. z uczestnictwem w zarzucanych rozbojach w oparciu o ujawnione i zabezpieczone ślady (osmologiczne, traseologiczne, daktyloskopijne, DNA), przy jednoczesnym pominięciu, iż żadna opinia nie daje obiektywnej i jednoznacznej możliwości dopasowania oskarżonego do ujawnionych i zabezpieczonych śladów, nie dając tym samym podstaw do przypisania oskarżonemu winy;

f/ dokonaniu dowolnej oraz niezgodnej ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego oceny dowodu z wyjaśnień osk. K. B., wyrażającej się w uznaniu ich jako niewiarygodnych wyłącznie dlatego, że przeczą one wyjaśnieniom złożonym przez osk. P. Z., podczas gdy prawidłowa ocena wyjaśnień w korelacji do treści pozostałych dowodów powinna prowadzić do konstatacji o braku możliwości czynnego udziału osk. K. B. w dokonywanych czynach;

g/ niesłusznym oddaleniu wniosku dowodowego o przeprowadzenie dowodu z dokumentów zgromadzonych w aktach sprawy rozwodowej p-ko osk. K. B.

za sygn. akt I C 968/21 (SO Warszawa-Praga) w wyniku ograniczenia tezy dowodowej w zakresie powyższego wniosku jedynie do możliwości aktualizacji danych dot. oskarżonego odnośnie przebiegu ewentualnego leczenia (skutkującego następczą koniecznością dopuszczenia dowodu z opinii sądowo-psychiatrycznej oskarżonego), przy jednoczesnym pominięciu, iż zgromadzone w aktach materiały powinny mieć wpływ także na podstawę wymiaru orzeczonej kary, czego Sąd Okręgowy nie uwzględnił;

h/ zaniechaniu przeprowadzenia dowodu z opinii sądowo-psychiatrycznej biegłych psychologa i psychiatrów na okoliczność ustalenia stopnia zdolności oskarżonego do rozpoznania znaczenia czynu lub kierowania swoim postępowaniem, względnie oceny możliwości udziału oskarżonego w czynnościach procesowych, w sytuacji gdy z oświadczenia oskarżonego, jak również stanowiska obrony podnoszonego konsekwentnie w toku postępowania wynika, że K. B. (1) w przeszłości zmagał się z zaburzeniami osobowości oraz korzystał z terapii uzależnień psychiatrycznej i psychologicznej.

3/ *Obrońcy osk. P. Z. (1) pkt 2* obrazy przepisów postępowania mogącej mieć wpływ na treść orzeczenia, polegającej na naruszeniu art. 618 § 1 pkt 11 k.p.k. w zw. z art. 29 ust. 1-2 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. - Prawo o adwokaturze w zw. z § 17 ust. 1 pkt 2 oraz § 17 ust. 2 pkt 5 w zw. z § 20 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy

	<p>prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (tekst jedn. Dz.U. z 2019 r. poz. 18 ze zm.), poprzez zasądzenie od Skarbu Państwa na rzecz adw. P. L. ustanowionego z urzędu obrońcy P. Z. kwoty 1.549,80 zł, w tym stawka podatku od towarów i usług, tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu, podczas gdy prawidłowa minimalna opłata za czynności adwokackie podjęte w niniejszej sprawie, w tym w toku śledztwa oraz czynności podejmowane przez Sądem Okręgowym jako pierwszą instancją, zgodnie z § 4 ust. 3 ww. rozporządzenia podwyższona o kwotę podatku od towarów i usług, wynosi 1 380 zł plus podatek od towarów i usług (VAT) w wysokości 317,40 zł.</p>	
<p>Związłe o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>a/ Apelacje obrońców oskarżonych T. M. i K. B. dotyczą częściowo zbliżonych okoliczności i wobec tego celowe jest ich łączne rozpoznanie.</p> <p>b/ Podzielić należy konsekwentne poglądy orzecznictwa, że przekonanie Sądu o wiarygodności jednych dowodów i jej braku w przypadku innych, pozostaje pod ochroną przepisu art. 7 k.p.k., jeżeli zostało poprzedzone ujawnieniem w toku rozprawy głównej całokształtu okoliczności sprawy, rozważeniem okoliczności przemawiających zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego, pozostaje zgodne ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego oraz zostało wyczerpująco i logicznie uargumentowane w uzasadnieniu wyroku /tak np. postanowienie</p>		

Sądu Najwyższego z dnia 11.04.2018 r. sygn. IV KK 104/18, lex nr 2498022/. W niniejszej sprawie Sąd Okręgowy generalnie poczynił prawidłowe ustalenia faktyczne co do sprawstwa i winy oskarżonych T. M. (1) i K. B. (1) oraz wysnuł je na podstawie właściwej oceny dowodów, mając na uwadze treść art. 7 kpk – za wyjątkiem wyliczenia wartości szkody co do czynu I. Oparł się na całości przedstawionego materiału dowodowego oraz wobec tego odnośnie poczynionych ustaleń nie naruszył art. 410 kpk – za wyjątkiem wyliczenia wartości szkody co do czynu I -, ponieważ uchybienie normie zawartej w przepisie art. 410 k.p.k. może nastąpić jedynie w wypadku nieuwzględnienia przy wyrokowaniu całokształtu okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej, a nie poprzez nieuwzględnienie czegoś, co potencjalnie dopiero mogłoby zostać na tej rozprawie ujawnione /tak wyrok Sądu Najwyższego z dnia 26.03.2014 r. sygn. III KK 396/13, lex nr 1451526/. Dotyczy to zaś tylko istotnych kwestii. Natomiast art. 92 kpk zawiera normę ogólną w stosunku do art. 410 kpk, a więc także nie doszło do jego naruszenia poza wskazanym wyjątkiem. Art. 4 kpk stanowi ogólną dyrektywę nakazującą uwzględniać okoliczności tak na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego, a zatem jego naruszenie nie może stanowić samodzielnie podstawy zarzutu apelacyjnego i należy je wiązać z uchybieniem konkretnym regulacjom.

c/ Chybione są zarzuty obrońców T. M. i K. B. naruszenia art. 5 § 2 kpk, gdyż Sąd I instancji nie miał nieusuwalnych, obiektywnych wątpliwości co do

zachowania oskarżonych czy innych uczestników zdarzenia, a ich istnienie warunkuje zastosowanie tego przepisu. Zarzut obrazy tego przepisu może być uznany za skuteczny tylko wówczas, gdy zostanie wykazane, że orzekający sąd rzeczywiście miał wątpliwości o takim charakterze i nie rozstrzygnął ich na korzyść oskarżonego. Dla zasadności tego zarzutu nie wystarczy zaprezentowanie przez stronę własnych wątpliwości co do stanu dowodów /tak np. postanowienie Sądu Najwyższego sygn. V KK 68/2018 z 04.04.2018 r. lex nr 2488989/. Nieprawidłowe jest równoczesne stawianie zarzutu naruszenia art. 5 § 2 kpk i art. 7 kpk, ponieważ o niedających się usunąć wątpliwościach można mówić dopiero po przeprowadzeniu prawidłowej i wszechstronnej oceny dowodów.

d/ Nie doszło do obrazy art. 7, art. 410 kpk czy innych przepisów, która uniemożliwiłaby instancyjną kontrolę prawidłowości wyroku bądź nakazywała jego zmianę co do sprawstwa i winy oskarżonych, za wyjątkiem wyliczenia wartości szkody co do czynu I. Skarżący nie wykazali innych uchybień, które miałyby wpływ na treść wydanego orzeczenia. Zatem wnioski obrońców o uniewinnienie oskarżonych lub uchylene wyroku są w oczywisty sposób bezzasadne.

e/ Sąd Okręgowy prawidłowo uznał za wiarygodne szerokie, logiczne, konsekwentne i potwierdzone innymi dowodami wyjaśnienia P. Z. (1). Nie obniża ich wiarygodności uprzednia karalność, dotychczasowy negatywny tryb życia, demoralizacja ani chęć uzyskania nadzwyczajnego złagodzenia kary ze strony tego oskarżonego, skoro nie unikał on

obciążania także siebie samego. Brak jest tu rzeczywistych sprzeczności czy niezgodności /nieskuteczne zarzuty z pkt I obrońcy T. M., z pkt 1a obrońcy K. B./.

Od razu po zatrzymaniu od dnia 19.06.2021 r. przedstawił on role współoskarżonych T. M. i K. B. oraz swój własny udział w przestępstwach. Jednoznacznie podał, że uzgodnili wspólne dokonywanie rozbojów przy pomocy niebezpiecznych narzędzi – on miał być kierowcą pojazdu, a 2 pozostali mieli bezpośrednio dokonać napadów na ekspedientki. Wyłączali telefony, dzielili się pieniędzmi po równo. Opisał szczegółowo 4 napady na sklepy. Najpierw założyli numery rejestracyjne z innego pojazdu, T. M. i K. B. przebrali się i zamaskowani weszli do sklepu w K., T. M. miał toporek, po czym wrócili z gotówką i papierosami /k.92-93, 102, 1668/. Potem pojechali do O., też zmienili rejestracyjne z innego pojazdu, T. M. i K. B. przebrali się i zamaskowani weszli do sklepu, mieli niebezpieczne narzędzie, po czym wrócili z gotówką i papierosami /k.93, 102/. W podobny sposób dokonali napadu w okolicach Jadowa /k.94, 102, 802/ i napadu w S., po którym ściagała ich Policja i wtedy K. B. przez okno wyrzucił ubrania w reklamówce, a P. Z. został zatrzymany /k.97-98/. Wyjaśnienia P. Z. korelują z zeznaniami: pokrzywdzonych J. G., K. W., E. G. i P. Ż., świadka G. R., jak też funkcjonariuszy Policji A. W. (1), R. C. (1), J. S., M. G. (1), Ł. K. (1), T. N., R. K. (1), M. B. (1), T. O. (1), P. D. co do przebiegu wydarzeń, w tym ujawnienia skradzionych papierosów, pieniędzy i wyrzuconych ubrań. Nie zmienia oceny sytuacji niemożność rozpoznania sprawców przez

pokrzywdzone ekspedientki, gdyż byli oni zamaskowani, ani nieujęcie 2 oskarżonych po pościgu /chybione zarzuty z pkt II i V obrony T. M., z pkt 1b-c obrony K. B./.

f/ Natomiast ogólnikowe wyjaśnienia T. M. i K. B., którzy negowali swoją winę, słusznie uznano w tym zakresie za niewiarygodne. Nie podali oni takich okoliczności, które wskazywałyby na niemożność popełnienia przez nich przestępstw. T. M. potwierdził jedynie znajomość z K. B. i P. Z. oraz, że P. Z. podwoził go samochodem (...) /k. 2037/. K. B. także potwierdził znajomość ze współoskarżonymi, kontakty z nimi i wspólną jazdę samochodem /k. 356-357/. Z relacji T. M. i K. B. nie wynika, aby P. Z. miał jakikolwiek powód, aby ich bezpodstawnie pomówić /niezasadne zarzuty z pkt VI obrony T. M., z pkt 1f obrony K. B./.

g/ Nie doszło do niewłaściwej oceny zeznań świadków co do przebiegu wydarzeń oraz rodzaju i wartości szkód /za wyjątkiem wyliczenia szkody co do czynu I/ z tym, że częściowo błędnie wyliczono kwoty należnego odszkodowania.

Oдноśnie rozboju w S., to z zeznań J. G. wypływa, że sprawcy zabrali około 2600 zł i 150 paczek papierosów o wartości do 14 zł za paczkę /k.24/. Jednakże były to wstępne szacunki i potem dowiedziała się, że zginęło około 300 paczek papierosów /k. 2042/. Właściciel sklepu (...) podał zaś, że dokonano kradzieży 3174 zł w gotówce i 288 paczek papierosów, które odebrał od Policji za pokwitowaniem /k.516v, 2042/. Pokwitowanie /k.526-527/ potwierdza powyższe i wartość papierosów 4396,21 zł. Przy

czym doszło tu do pomyłki co do wyliczenia ilości pieniędzy /3214 zł minus znalezione 140 zł w bilonie /, gdyż w wiarygodnym piśmie do (...) pokrzywdzony wskazał, że poza 288 paczkami papierosów było to 3074 zł w gotówce /k.1714/. Potwierdza to dokumentacja /k. 1715-1721/. W. C. (1) wraz z żoną otrzymał mimo to pełne odszkodowanie od (...) /k.2043/, co należy uwzględnić. Zatem zasądzone odszkodowanie nie może dotyczyć W. C. ani odzyskanych papierosów - co do (...) SA dotyczy jedynie kwoty gotówki 3074 zł pomniejszonej o dalsze 1120 zł znalezione w samochodzie (...) /protokół oględzin k. 491-493/, z czego 200 zł zwrócono pokrzywdzonemu w pkt VIII wyroku. W rezultacie należało zasądzić na rzecz (...) sumę 1954 zł.

Oдноśnie napadu w N., to według szacunków ekspedientki K. W. skradziono około 5200 zł i papierosy /k.391/. T. K. (1) zeznał, że skradziono 4500 zł gotówką i 70 paczek papierosów o wartości 1000 zł, potem sensownie uzupełnił, że było to łącznie 200 paczek papierosów po 14 zł. Nie robił inwentaryzacji i ubezpieczenie nie obejmowało tej sytuacji /k. 379, 1332, 1390, 2045/. Wniósł o naprawienie w/w szkody tj. w wysokości 7300 zł. Brak jest podstaw do podważania przekonujących zeznań T. K..

Oдноśnie rozboju w K., to z zeznań E. G. wynika, że sprawcy zabrali 1200-1500 zł i papierosy oraz uszkodzili jej telefon wartości 550 zł, zakupiony za 899 zł /k.1384-85, 2057/. Wniosła o naprawienie szkody. Właścicielka sklepu (...) wiarygodnie podała, że sprawdziła stan kasy i towaru - skradziono 1500 zł w gotówce i 266 paczek

papierosów o wartości 4000 zł, a towar nie był ubezpieczony / k.429, 1634/. Wniosła o naprawienie szkody.

Odnosnie napadu w O., to zgodnie z relacją P. Ż. sprawcy zabrali z jej portfela 500 zł i telefon wartości 400 zł oraz ze sklepu 740 zł i papierosy, odzyskała telefon porzucony za budynkiem / k. 826-827, 2154/. Nie wniosła o naprawienie szkody. Wedle E. Z. (1) sklep nie był ubezpieczony a skradziono 740 zł w gotówce i 230 paczek papierosów o wartości 3517,43 zł /k.856, 2059/. Kwoty wyliczono na podstawie utargu. Wniosła o naprawienie szkody.

Zauważyć trzeba, że odnośnie rozboju w S. w aktach sprawy znajduje się już dokumentacja potwierdzająca ilość i wartość spowodowanych przez sprawców strat. Natomiast co do pozostałych czynów, to pokrzywdzeni nie robili formalnej inwentaryzacji ani nie występowali o wypłatę ubezpieczenia, zatem obecnie nie jest możliwe uzyskanie szczegółowej dokumentacji potwierdzającej straty. Przy czym istotne jest, że obrońcy i oskarżeni podczas przesłuchania pokrzywdzonych nie zadawali im szczegółowych pytań i nie wnosili o przedstawienie dokumentacji sklepowej, jeśli się zachowała i takie zarzuty sformułowali dopiero w apelacjach – czyli jest to postąpienie wyłącznie instrumentalne. Zatem tylko częściowo należało uwzględnić zarzuty z pkt III obrońcy T. M. i z pkt 1d obrońcy K. B..

h/ Nie zasługiwały na podzielenie zarzuty dotyczące niewłaściwej oceny sporządzonych w toku postępowania opinii

osmologicznych, daktyloskopijnych i genetycznych oraz wywiedzenia na ich podstawie nieuprawnionych wniosków dotyczących sprawstwa T. M. (1) i K. B. (1) w zakresie przypisanych czynów. Znajdujące się w aktach opinie, w zakresie jakim pozwalały na poczynienie konkretnych ustaleń, stanowią potwierdzenie wiarygodnych wyjaśnień P. Z.. Zawierają one jednoznaczne i obiektywne wnioski pozwalające powiązać T. M. i K. B. z rozbojami – tak poprzez ujawnienie ich śladów w samochodzie V. (...), w tym na zabezpieczonych tam przedmiotach /k. 1207-1218, 1561-1572, 1612-1630/, na porzuconych i ujawnionych ubraniach /k. 1261-1270, 1538-1545, 1549-1557/, czy też foliowych workach, w których znaleziono papierosy pochodzące z rozboju w S. oraz odnaleziono porzucone podczas ucieczki ubrania /k. 1299-1308, 1424-1427, 1549-1557/. Pozostałe sporządzone opinie nie stanowiły zaś podstawy wydanego wyroku, bowiem w przeważającej części nie uzyskano w ich toku materiału nadającego się do identyfikacji bądź też nie doprowadziły do powiązania śladów z materiałem porównawczym, co jednakże w żadnej mierze nie podważa prawidłowości przypisania T. M. i K. B. sprawstwa przypisanych im czynów /nieskuteczne zarzuty z pkt IV obrońcy T. M., z pkt 1e obrońcy K. B./.

i/ Nie jest zasadny zarzut z pkt 1g obrońcy K. B. dotyczący oddalenia wniosku o przeprowadzenie dowodu z dokumentów z akt sprawy rozwodowej K. B.. Zauważyć należy, że akta sprawy I C 968/21 SO Warszawa-Praga zostały przedstawione składowi

orzekającemu i wykonano ich kserokopie znajdujące się na k. 2164-2253. W tej sytuacji Sąd Okręgowy był uprawniony do oddalenia na rozprawie 11.05.2022 r. na mocy art. 170 § 1 pkt 3 kpk wniosku jako nieprzydatnego i podał jasne motywy tej decyzji /k.2160/. Podzielić trzeba stanowisko, że brak jest w aktach sprawy rozwodowej dokumentu wskazującego na uzależnienie oskarżonego od alkoholu czy narkotyków. Natomiast okoliczności dotyczące złożenia przez żonę oskarżonego pozwu o rozwód i jego trudnej sytuacji rodzinnej nie są przecież kwestionowane, ale nie wpływają na wymiar orzeczonej kary.

j/ Chybiony okazał się zarzut z pkt 1h obrońcy K. B. dotyczący zaniechania dopuszczenia i przeprowadzenia dowodu z opinii sądowo-psychologiczno-psychiatrycznej dotyczącej stanu zdrowia psychicznego K. B. (1), jego poczytalności w dacie zarzucanych czynów i możliwości udziału w postępowaniu. Kwestie podniesione przez obrońcę podlegały szczegółowej weryfikacji w toku śledztwa, natomiast w toku procedowania przez Sąd I instancji nie podniesiono żadnych okoliczności mogących skutecznie podważyć ustalenia dokonane w tym zakresie. Wskazać należy, że prokurator, w związku z zasygnalizowaniem przez obrońcę, iż K. B. korzystać miał w przeszłości z usług terapeutów specjalizujących się w leczeniu uzależnień /k. 506-506v/ zwróciła się do obu podmiotów wskazanych we wniosku o przesłanie dokumentacji medycznej oskarżonego. W informacji zwrotnej od K. P. wynika, że jako gabinet prywatny

nie prowadzi dokumentacji klientów pozostających w terapii /k. 691/, natomiast R. R. poinformował, że nie prowadzi dokumentacji medycznej, a jedynie zapiski z sesji, które muszą być przechowywane minimum przez okres 5 lat od zakończenia kontaktu z pacjentem, i w kontekście tym wskazał, że K. B. nie był jego pacjentem w ciągu ostatnich 5 lat /k. 696/. Powyższe skutkowało wydaniem postanowienia z 17.08.2021 r., którym na podstawie art. 170 § 1 pkt 1 oraz § 3 kpk oddalono wniosek dowodowy obrońcy K. B. o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z opinii biegłych psychiatry i psychologa na okoliczność stanu zdrowia psychicznego oskarżonego, w tym oceny jego poczytalności w dacie zarzucanych czynów, opierając się na treści odpowiedzi nadesłanych przez terapeutów oraz niepodnoszeniu okoliczności wskazujących na potrzebę wydania takiej opinii przez samego oskarżonego w dotychczasowym toku postępowania /k. 777-778/. Decyzja ta była merytorycznie prawidłowa, a w późniejszym toku postępowania nie ujawniły się żadne okoliczności, które by ją podważały. Przeciwno potrzebie uzyskania w/w opinii przemawia logiczne, zborne i celowe zachowanie oskarżonego w czasie i po przedmiotowych rozbojach oraz opinia z Zakładu Karnego, z której nie wynikają jakiegokolwiek problemy psychiczne ze strony oskarżonego. Za takim stanowiskiem przemawia również treść, pomijanego przez skarżącego, wywiadu środowiskowego /k. 1581-1586/, z którego wynika, że K. B. miał nadużywać alkoholu i zażywać narkotyki, jednakże negował swój problem, czego wyrazem było zrezygnowanie z terapii po odbyciu jedynie 2

spotkań, jak również odmowa podjęcia leczenia stacjonarnego. Informacje te nie świadczą o zaburzeniach zdrowia psychicznego, a o nieprawidłowym trybie życia oskarżonego.

k/ Na podzielnie zasługiwał zarzut z pkt 2 obrońcy P. Z. związany z wysokością zasądzonego na jego rzecz wynagrodzenia za świadczenie oskarżonemu pomocy prawnej z urzędu z tym, że dotyczy on obrazy prawa materialnego, a nie procesowego. Analiza wysokości przyznanego przez Sąd Okręgowy wynagrodzenia wskazuje, że przy wyliczaniu właściwej kwoty zostało pominięte stawiennictwo obrońcy na posiedzeniu przygotowawczym 17.03.2022 r. Wskazać należy, że wobec zobowiązania obrońcy do osobistego stawiennictwa na tym terminie, koniecznym jest przyznanie mu z tego tytułu dodatkowego należnego wynagrodzenia w kwocie 295,20 zł z Vat. Obowiązujące regulacje nie określają wysokości opłaty za udział w posiedzeniu przygotowawczym, jednakże uznać należy, że stanowi ono wprowadzenie do merytorycznego rozpoznania sprawy, wobec czego należy zastosować przepisy dotyczące reprezentowania oskarżonego na terminach rozprawy, a tym samym należało zasądzić na rzecz obrońcy P. Z. dodatkową kwotę za 1 termin. Zarazem wobec treści wyroku Trybunału Konstytucyjnego z 20.12.2022 r. sygn. SK 78/21 o jej wysokości należało orzec w oparciu o § 17 pkt 1 w zw. z § 11 ust. 1 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie. Przy czym nie dotyczy to pozostałych terminów rozprawy,

za które prawidłowo przyznano wynagrodzenie w zaskarżonym wyroku.		
Lp.	Zarzut	
2/	<p>1/ <i>Obrońcy osk. T. M. (1) pkt VII a-c</i> błędu w ustaleniach faktycznych, polegającego na:</p> <p>a/ przypisaniu T. M. popełnienia czynów w punktach I-IV wyroku, pomimo iż materiał dowodowy nie daje wystarczających podstaw do ustalenia, ażeby oskarżony zrealizował znamiona przestępstw wskazanych w akcie oskarżenia,</p> <p>b/ ustaleniu, iż T. M. miał brać czynny udział w zarzucanych czynach pełniąc określoną, ustaloną wcześniej rolę (wywieranie presji fizycznej i psychicznej na ekspedientkach i kradzież pieniędzy z kasy fiskalnej), w sytuacji gdy materiał dowodowy, a w szczególności zapis monitoringu z miejsc dokonywanych rozbojów, wyklucza jednoznacznie możliwość przypisania jakiegokolwiek udziału T. M. w zarzucanych mu czynach (opis sylwetki, ubioru, wzrostu osoby grożącej niebezpiecznym narzędziem, brak możliwości opisu przez ekspedientki narzędzia, którym miał się posługiwać oskarżony, nie dają możliwości przypisania oskarżonemu odpowiedzialności za zarzucane mu czyny),</p> <p>c/ uznaniowym ustaleniu szkody majątkowej, jaką mieli ponieść właściciele sklepów tj. na podstawie dowodów nieweryfikowalnych w postaci zeznań wspomnianych osób, podczas gdy ustalenie wysokości szkody powinno nastąpić w oparciu</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadne</p>

o odpowiednią dokumentację, wyłączając dowolność.

2/ Obrońcy osk. K. B. (1) pkt 2 a-d błędu w ustaleniach faktycznych, mającego wpływ na treść wyroku, polegającego na:

a/ pozbawionym podstaw dowodowych ustaleniu, jakoby oskarżony dopuścił się popełnienia zarzucanych czynów, podczas gdy materiał dowodowy nie daje wystarczających podstaw do przyjęcia, jakoby oskarżony realizował znamiona przestępstw wskazanych w akcie oskarżenia;

b/ pozbawionym podstaw dowodowych ustaleniu, jakoby osk. K. B. brał czynny udział w zarzucanych rozbojach pełniąc ustaloną uprzednio rolę (przywłaszczanie papierosów w celu ich dalszej odsprzedaży), w sytuacji gdy analiza zapisu monitoringu z miejsc przestępstw wyklucza możliwość przypisania czynnego uczestnictwa oskarżonego w zarzucanych rozbojach (opisy wyglądu, ubioru, sylwetki, wzrostu osoby „pakującej” papierosy, nie daje możliwości przypisania tych czynów osk. K. B.);

c/ dowolnym ustaleniu wysokości szkód zaistniałych w wyniku czynów tj. na podstawie dowodów nieweryfikowalnych w postaci zeznań właścicieli sklepów, w sytuacji gdy owe szkody winny zostać ustalone w sposób pewny i dokładny;

d/ zaniechaniu poczynienia prawidłowych ustaleń na okoliczność zweryfikowania stanu świadomości oskarżonego w dacie zarzucanych czynów, jak również uwarunkowań związanych z możliwością udziału oskarżonego

	w czynnościach procesowych i w konsekwencji przyjęciu dowolnych założeń w tym zakresie, które wymagają procesowej weryfikacji.	
Związłe o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
<p>a/ Zarzuty z pkt VII i pkt 2 apelacji dotyczące błędnych ustaleń w sprawie odnośnie zachowania oskarżonych T. M. i K. B., w tym podziału ról w dokonywanych rozbojach, jak również ustalenia wysokości szkód poniesionych przez pokrzywdzonych, a nadto zarzut obrońcy K. B. dotyczący błędnych ustaleń w zakresie stanu zdrowia psychicznego oskarżonego są nieprawidłowo sformułowane, gdyż w rzeczywistości chodzi tu o zarzuty wadliwej oceny dowodów tj. naruszenia przepisów postępowania, które są pierwotne w stosunku do zarzutów błędu w ustaleniach faktycznych. Wobec tego odesłać należy w tym zakresie do rozważań w pkt 1 dotyczącym obrazy przepisów karnoprocessowych.</p> <p>b/ Dodać można, że na podzielenie nie zasługiwały zarzuty z pkt VII b i 2 b dotyczące poczynienia błędnych ustaleń w oparciu o zgromadzone zapisy monitoringu z miejsc dokonanych rozbojów. Mając na uwadze całokształt zebranego i prawidłowo ocenionego materiału dowodowego w przedmiotowej sprawie /w szczególności wyjaśnień P. Z., który szczegółowo opisał podział ról między sprawcami; zeznań ekspedientek, które każdorazowo wskazywały, że jeden ze sprawców dokonywał zaboru pieniędzy z kasy, natomiast drugi papierosów; jak również uzyskanych wartościowych</p>		

opinii, łączących T. M. i K. B. z elementami ubioru, zgodnymi z tymi widniejącymi na nagraniach z monitoringu czy w foliowym worku, w którym wyniesiono papierosy z rozboju w S./, w oderwaniu od którego nie mogą być rozpatrywane wskazane przez obrońców zapisy monitoringu - przyjąć należy, że dokonano na ich podstawie prawidłowych ustaleń co do przebiegu poszczególnych rozbojów. Przypomnieć należy, że zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego wyroku, jak wielokrotnie podkreślał w swych orzeczeniach Sąd Najwyższy, nie może sprowadzać się do samej polemiki z ustaleniami sądu orzekającego, jak to ma miejsce w kontekście zarzutów podniesionych przez obrońców T. M. i K. B., lecz musi zmierzać do wykazania jakich konkretnych uchybień w zakresie zasad logicznego rozumowania, wiedzy i doświadczenia życiowego dopuścił się sąd w ocenie materiału dowodowego. Tego warunku skarżący nie spełnili, a sama możliwość przeciwstawienia ustaleniom sądu orzekającego odmiennego poglądu w kwestii ustaleń faktycznych opartego na innej ocenie dowodów, w tym wypadku w postaci zapisów monitoringu, niż tej, której dokonał Sąd I instancji, nie może prowadzić do wniosku o popełnieniu błędu w ustaleniach faktycznych.

c/ Odnosnie zarzutów z pkt VII c i 2 c, to Sąd Okręgowy był nie tylko uprawniony, ale i zobowiązany do oceny zeznań właścicieli sklepów zgodnie z art. 7 i art. 410 kpk. To pominięcie tych dowodów w analizie stanowiłoby uchybienie procesowe, które skutkowałoby błędami w ustaleniach faktycznych.

Wbrew subiektywnemu stanowisku skarżących dowody te zostały zweryfikowane, tyle że pozytywnie, o czym przekonuje treść uzasadnienia zaskarżonego orzeczenia. Wobec tego i rozważań poczynionych co do naruszenia zarzutów procesowych w pkt 1 nie doszło do wyłącznie uznaniowego ustalenia szkody majątkowej, jaką ponieśli pokrzywdzeni. Należało jednak dokonać korekty co do wysokości szkody w czynnie I.

Lp.	Zarzut	
3.3.	<p>1/ Obrońcy osk. T. M. (1) pkt IX i X naruszenia prawa materialnego tj.:</p> <p>IX/ naruszenia art. 91 § 1 kk (w razie nieuwzględnienia zarzutów co do winy) poprzez jego niezastosowanie, w sytuacji gdy, jak wynika z opisów czynów, miały one zaistnieć w krótkich odstępach czasu z wykorzystaniem takiej samej sposobności, a więc Sąd I instancji powinien był ustalić, iż przypisane czyny zostały popełnione w warunkach ciągu przestępstw, co wpłynęłoby bezpośrednio na wymiar orzeczonej kary;</p> <p>X/ naruszenia art. 63 § 1 kk (w razie nieuwzględnienia zarzutów co do winy) poprzez niezaliczenie w zaskarżonym wyroku osk. T. M. na poczet orzeczonej kary okresu tymczasowego aresztowania od dnia 24.06.2021 r. do dnia 20.05.2022 r.</p> <p>2/ Obrońcy K. B. (1) pkt 5 naruszenia prawa materialnego w postaci art. 91 § 1 k.k. poprzez jego niezastosowanie w sytuacji, gdy ze względu na bliskość czasoprzestrzenną zarzucanych czynów, obowiązkiem</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadne</p>

	Sądu winno być ustalenie, że owe czyny zostały popełnione w warunkach ciągu przestępstw, co z kolei winno mieć wpływ na wymiar orzeczonej kary.
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny	
a/ Częściowo zasadne okazały się zarzuty obrońców dotyczące naruszenia art. 91 § 1 k.k. poprzez jego niezastosowanie. Wskazać należy, że po zmianie z 2015 r. art. 91 k.k. nakazuje włączać do jednego ciągu przestępstw nie tylko czyny kwalifikowane wyłącznie z tego samego czy z tych samych przepisów, ale też czyny kwalifikowane z różnych przepisów, o ile tożsama będzie podstawa prawna wymiaru kary za każdy z czynów włączonych do ciągu przestępstw, a przepis stanowiący podstawę wymiaru kary stanowi również element podstawy kwalifikacji prawnej w odniesieniu do każdego przestępstwa spiętego klamrą ciągłości /tak np. wyrok Sądu Najwyższego z 27.04.2021 r. sygn. V KK 367/20, LEX nr 3358875/. Dodatkowo w razie spełnienia warunków do przyjęcia zaistnienia ciągu przestępstw w konkretnej sprawie, zastosowanie tej instytucji prawa materialnego przez sąd staje się obligatoryjne. W kontekście powyższych ustaleń zgodzić należy się z obrońcami T. M. i K. B., że koniecznym było orzeczenie wobec oskarżonych jednej kary za ciąg przestępstw, którego się dopuścili, gdyż zmaterializowały się przesłanki warunkującego jego wystąpienie. Przy tym obrońcy błędnie podali, że wszystkie czyny przypisane oskarżonym mogą zostać uznane za ciąg przestępstw, skoro	

jedynie czyny zarzucone w pkt II, III i IV spełniają niezbędne warunki – zostały popełnione w krótkich odstępach czasu /od 4 do 5 czerwca/, z wykorzystaniem takiej samej sposobności /w ramach zawartego przez P. Z., T. M. i K. B. porozumienia, podziału ról oraz sposobu działania co do dokonywania rozbojów w okolicach W./, brak wyroku, chociażby nieprawomocnego, co do któregokolwiek z nich, który zapadłby w okresie między pierwszym a ostatnim z przestępstw, jak również tożsamość przepisu stanowiącego podstawę wymiaru kary dla każdego z przestępstw składających się na ciąg /art. 280 § 2 kk/. W odniesieniu do czynu zarzuconego w pkt I oskarżonym nie można natomiast mówić o spełnieniu ostatniej z przywołanych przesłanek, ponieważ podstawą jego wymiaru kary jest art. 280 § 1 kk, wobec czego nie mógł on wejść w skład ciągu przestępstw.

b/ Niezasadny jest zarzut obrońcy T. M. dotyczący naruszenia art. 63 § 1 k.k. poprzez jego niezastosowanie i niezaliczenie oskarżonemu na poczet orzeczonej wobec niego kary pozbawienia wolności okresu rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od 24 czerwca 2021 r. do 20 maja 2022 r. Podkreślić należy, że ugruntowane w orzecznictwie i doktrynie jest stanowisko, zgodnie z którym okres tymczasowego aresztowania zbiegający się w czasie z odbywaniem przez sprawcę kary pozbawienia wolności nie podlega zaliczeniu na podstawie art. 63 § 1 k.k., gdyż prowadziłoby to do całkowicie nieuprawnionego premiowania oskarżonego. Zgodnie z informacjami zawartymi w systemie NOE-SAD k.2526-2528, T. M. w okresie od 24 czerwca 2021 r.

do 18 listopada 2022 r. wykonywał karę 1 roku i 5 miesięcy pozbawienia wolności orzeczoną wyrokiem Sądu Rejonowego w Węgrowie z 4 listopada 2021 r. sygn. II K 262/21. Zatem pomimo tego, że pozostawał on równocześnie tymczasowo aresztowany na potrzeby niniejszej sprawy /od 24 czerwca 2021 r. do 20 maja 2022 r./, to okres stosowania tego izolacyjnego środka nie mógł zostać zaliczony na poczet orzeczonej wobec niego kary.

Lp.	Zarzut	
3.4.	<p>1/ Obrońcy P. Z. (1) pkt 1 rażącej niewspółmierności orzeczonej wobec oskarżonego kary poprzez orzeczenie: kary 1 roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności (za czyn I), kary 2 lat pozbawienia wolności (za czyn II), kary 2 lat pozbawienia wolności (za czyn III), a w konsekwencji kary łącznej w wymiarze 3 lat pozbawienia wolności, choć okoliczności sprawy przemawiają za wymierzeniem kary o niższym wymiarze.</p> <p>2/ Obrońcy T. M. (1) pkt VIII rażącej niewspółmierności kary, polegającej na skazaniu oskarżonego na surową karę 6 lat pozbawienia wolności, nie biorąc pod uwagę wszystkich okoliczności łagodzących tj. wiek w dacie czynu i dotychczasowa niekaralność za przestępstwa podobne, sposób życia oskarżonego przed i po popełnieniu zarzucanych czynów, sytuacja rodzina i osobista oskarżonego, wpływ zdarzeń stanowiących podstawę wydania wyroku skazującego, przy jednoczesnym wyolbrzymieniu okoliczności dla oskarżonego niekorzystnych i w konsekwencji orzeczeniu kary nieadekwatnej do</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

	<p>stopnia winy i stopnia społecznej szkodliwości czynu.</p> <p>3/ <i>Obrońcy K. B. (1) pkt 3 i 4 rażącej niewspółmierności orzeczonej kary:</i></p> <p>3/ polegającej na skazaniu oskarżonego na rażąco surową karę 6 lat pozbawienia wolności w wyniku nieuwzględnienia okoliczności przemawiających na korzyść tj.: wiek w dacie czynu i dotychczasowa niekaralność za przestępstwa podobne, sposób życia oskarżonego przed i po popełnieniu czynu, sytuacja rodzinna i osobista oskarżonego, upływ czasu od zdarzeń stanowiących podstawę wydania wyroku skazującego, przy jednoczesnym zaakcentowaniu jedynie okoliczności dla oskarżonego niekorzystnych i w konsekwencji orzeczenie kary w wysokości zbieżnej ze stanowiskiem Prokuratury;</p> <p>4/ w wyniku dokonania wybiórczej oceny wyjaśnień oskarżonego P. Z. i pominięciu wynikającej z jego relacji okoliczności poczynionych pomiędzy oskarżonymi ustaleń co do zaniechania spowodowania u pokrzywdzonych uszczerbku na zdrowiu /celem było zastraszenie/, która nie znalazła odzwierciedlenia w rozstrzygnięciu o wymiarze kary pozbawienia wolności.</p>	
<p>Związłe o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>a/ Stosownie do brzmienia art. 438 pkt 4 k.p.k. Sąd odwoławczy zmienia lub uchyla orzeczenie w zakresie kary tylko w przypadku stwierdzenia jej rażącej niewspółmierności. Rażąca niewspółmierność zachodzi</p>		

wówczas, gdy na podstawie ujawnionych okoliczności mających wpływ na wymiar kary, można było przyjąć, że powstałaby znaczna różnica pomiędzy karą wymierzoną przez Sąd I instancji a karą, którą należałoby orzec w następstwie prawidłowego zastosowania dyrektyw wymiaru kary. Nie każda różnica w zakresie oceny wymiaru kary uzasadnia zarzut rażącej niewspółmierności kary, przewidziany w art. 438 pkt 4 k.p.k., ale tylko taka, która ma charakter zasadniczy, a więc jest niewspółmierna w stopniu nie dającym się zaakceptować /tak np. wyrok Sądu Najwyższego z 16.02.2009 r. II KK 132/05, LEX nr 725034/. Nie chodzi tu o wszelkie możliwe różnice co do wymiaru kary, lecz wyłącznie o tak istotne, że powodowałyby uznanie orzeczonej kary za niesprawiedliwą.

b/ Apelacje obrońców nie zawierają żadnych skutecznych argumentów, które prowadziłyby do zakwestionowania stanowiska Sądu I instancji odnośnie wymiaru orzeczonych kar pozbawienia wolności względem P. Z., T. M. i K. B.. Kary są adekwatne do wielkiej wagi i dużej szkodliwości społecznej przypisanych im rozbojów, wielkiego stopnia winy sprawców i rodzaju podjętych przez nich działań. Obrońcy nie wykazali okoliczności, które należałoby dodatkowo uwzględnić przy wymiarze kar - nie są one nadmiernie surowe, a ich ukształtowanie czyni zadość potrzebom prewencji indywidualnej i generalnej oraz odpowiada dyrektywom zamieszczonym w art. 53 § 1 i 2 k.k., jak również w art. 85a k.k. Całokształt okoliczności sprawy przekonuje, że tylko kary bezwzględne pozbawienia

wolności są właściwe i celowe, a w konsekwencji sprawiedliwe. Brak jest jakichkolwiek podstaw do złagodzenia wymiaru sankcji karnej.

c/ **Odnosnie P. Z.** Sąd Okręgowy prawidłowo wskazał okoliczności, które miał na względzie wymierzając oskarżonemu poszczególne kary jednostkowe, w szczególności dyrektywy określone w art. 53 k.k., jak również fakt, że wobec oskarżonego zastosowanie znalazło dobrodziejstwo nadzwyczajnego złagodzenia kary z art. 60 § 3 k.k. Wbrew stanowisku obrońcy Sąd nadał odpowiednie znaczenie współpracy procesowej P. Z. z organami ścigania, która to znalazła swoje odzwierciedlenie w wymiarze orzeczonych kar pozbawienia wolności, prawidłowo uznając przy tym, że nie uzasadnia ona w żadnej mierze możliwości zastosowania wobec oskarżonego instytucji warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej kary. Obrońca w wywiedzionym zarzucie pomija szereg okoliczności obciążających P. Z., które zostały prawidłowo zaakcentowane przez Sąd I instancji, dotyczących w szczególności działania wspólnie i w porozumieniu z T. M. i K. B. w sposób przemyślany, dokładnie zaplanowany, przy użyciu niebezpiecznych narzędzi, z motywacji obliczanej tylko i wyłącznie na osiągnięcie jak największego zysku. Obrońca pomija również kryminalną przeszłość P. Z. wyłaniającą się z karty karnej, wskazującą na jego zdemoralizowanie i notoryczność w naruszaniu porządku prawnego. Okoliczności te, przy uwzględnieniu postawy oskarżonego, a także jego roli w przestępczym procederze, która nie była marginalna, skoro zapewniała niezbędne wsparcie

logistyczne oraz umożliwiła T. M. i K. B. sprawne i bezpieczne dla nich dokonanie przestępstw - w żadnej mierze nie wskazują na konieczność orzeczenia kar jednostkowych w wymiarze niższym niż 1 rok i 3 miesiące pozbawienia wolności (czyn pkt I a) oraz kar po 2 lata pozbawienia wolności (czyny z pkt I b-d), które tym samym nie mogą być w realiach sprawy uznane za rażąco niesprawiedliwe. Powyższe dane słusznie stanowiły przeszkodę do skorzystania z instytucji warunkowego zawieszenia wykonania kary, bowiem tylko kara o charakterze bezwzględny będzie w stanie zrealizować swe cele.

d/ **Odnosnie T. M.** skarżący nie podważył słuszności orzeczonych kar, która są odpowiednie do stopnia winy i szkodliwości społecznej przypisanych mu czynów. Sąd Okręgowy prawidłowo wskazał okoliczności rzutujące na wymiar orzeczonych kar jednostkowych w szczególności fakt uprzedniej karalności, w tym, wbrew stanowisku obrońcy, za przestępstwo podobne z art. 291 § 1 k.k. /wyrok Sądu Rejonowego w Węgrowie z 12.03.2021 r./, czy zaplanowane i przemyślane działanie, nacechowane agresywnością, w ramach określonego podziału ról, przy wykorzystaniu niebezpiecznych narzędzi. Wbrew zapatrywaniom obrońcy Sąd Okręgowy nie wyolbrzymił okoliczności negatywnych dla T. M., a jedynie prawidłowo oparł się na ich całości, co doprowadziło do prawidłowego wniosku o ich wiodącym znaczeniu. Zarazem wskazywane przez obrońcę: wiek sprawcy, sposób życia, sytuacja rodzinna i osobista - nie obniżają wymiaru kar, skoro nie

powstrzymały go od przestępczego procederu. Podobnie nie stanowi okoliczności łagodzącej niewielki wpływ czasu od czynów. W rezultacie wymierzone T. M. kara 2 lat pozbawienia wolności za czyn z pkt IIa oraz kary po 3 lata pozbawienia wolności za czyny z pkt IIb-d – są w pełni adekwatne i właściwe. Są również zgodne z potrzebą realizacji celów kary – indywidualno-prewencyjnego i oddziaływania na społeczeństwo.

e/ **Odnosnie K. B.** Sąd Okręgowy w uzasadnieniu prawidłowo wskazał okoliczności, które rzutowały na wymiar orzeczonych wobec tego oskarżonego kar. Słusznie odniesiono się do sposobu działania i motywacji oskarżonego – rozboje zostały dokonane wspólnie i w porozumieniu, w wyniku wcześniejszego szczegółowego zaplanowania i podziału ról, przy wykorzystaniu niebezpiecznych narzędzi, w które uprzednio się zaopatrzone, a ich celem było uzyskanie jak największego zysku. Zarazem okoliczność, że wykorzystane do rozbojów toporek i siekiera nie posłużyły do spowodowania uszczerbku na zdrowiu którejkolwiek z ekspedientek, nie stanowi okoliczności łagodzącej, gdyż podzielenie takiego rozumowania skarżącego prowadziłoby do premiowania tego, że oskarżony swoim zachowaniem nie wypełnił znamion kolejnego przestępstwa. Obrońca słusznie wskazał, że K. B. był osobą niekaraną za przestępstwa podobne, jednakże pomija przy tym skazanie oskarżonego za czyn z art. 178a kk, które przemawia za brakiem poszanowania obowiązujących norm. Nadto wbrew zapatrywaniu obrońcy Sąd I instancji nie skoncentrował

się jedynie na okolicznościach obciążających oskarżonego, a prawidłowo wskazał kompleksowo na ich całość. Przy tym wiek sprawcy, sposób życia, sytuacja rodzinna i osobista - nie obniżają wymiaru kar, skoro nie powstrzymały go od przestępczego procederu. Podobnie nie stanowi okoliczności łagodzącej niewielki upływ czasu od czynów. W rezultacie wymierzone K. B. kara 2 lat pozbawienia wolności za czyn z pkt IIIa oraz kary po 3 lata pozbawienia wolności za czyny z pkt IIIb-d – są w pełni adekwatne i właściwe. Są również zgodne z potrzebą realizacją celów kary – indywidualno-prewencyjnego i oddziaływania na społeczeństwo.

f/ Kary łączne w wysokości 3 lat pozbawienia wolności co do P. Z. oraz po 6 lat pozbawienia wolności odnośnie T. M. i K. B. – orzeczono na zasadzie asperacji kar w sposób zdecydowanie odległy od ich kumulacji. Nie podważono słuszności zastosowania tej zasady, która powinna być regułą i uwzględnia bliskość czasową oraz związek podmiotowo-przedmiotowy popełnionych przestępstw. Zasada absorpcji kar znajduje zastosowanie wyjątkowo i nie wykazano, aby w tym wypadku jej przyjęcie było zasadne.

g/ Dodatkowo wskazać trzeba, że wobec zasadności zarzutów dotyczących naruszenia art. 91 § 1 k.k., zawartych w apelacjach obrońców T. M. i K. B., dokonać należało zmiany zaskarżonego wyroku w tym zakresie również w odniesieniu do oskarżonego P. Z. w ramach zarzutu rażącej niewspółmierności kary. Tak więc konieczne było orzeczenie wobec wszystkich oskarżonych jednej kary za ciąg przestępstw obejmujący

<p>czyny zarzucane w pkt II, III i IV oraz wymierzenie nowych kar łącznych, do których to wymiaru pełną aktualność zachowują w dalszym ciągu powyższe rozważania.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>1/ Obrońca P. Z. wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez warunkowe zawieszenie wykonania orzeczonej w pkt I kary pozbawienia wolności bądź też ewentualnie orzeczenie wobec oskarżonego kary łącznej pozbawienia wolności w niższym wymiarze niż 3 lata.</p> <p>2/ Obrońca T. M. wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez:</p> <p>1/ uniewinnienie oskarżonego od popełnienia wszystkich przypisanych przestępstw,</p> <p>2/ ewentualnie w razie nieuwzględnienia zarzutów co do winy:</p> <p>a/ o ustalenie iż czynów I-IV oskarżony dopuścił się w ramach ciągu przestępstw z art. 91 § 1 k.k.,</p> <p>b/ wymierzenie kary z zastosowaniem zasady pełnej absorpcji,</p> <p>3/ ewentualnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji,</p> <p>4/ uchylenie punktu VI wyroku w stosunku do oskarżonego,</p> <p>5/ zmianę punktu X wyroku poprzez zwolnienie w całości z kosztów sądowych oskarżonego,</p> <p>6/ zwolnienie oskarżonego w całości z kosztów sądowych co do postępowania odwoławczego.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadne obr. T. M. i K. B.</p> <p># niezasadny obr. P. Z.</p>	

3/ Obrońca K. B. wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez:

1/ uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzucanych czynów,

2/ ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania,

3/ względnie, w przypadku nieuwzględnienia zarzutów co do winy, o zmianę wyroku poprzez:

a/ zmianę opisu czynów oraz przyjęcie, że ich ewentualne dokonanie nastąpiło w warunkach ciągu przestępstw z art. 91 § 1 k.k.,

b/ obniżenie podstawy wymiaru orzeczonej kary do kary łącznej 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności,

c/ uchylenie pkt VI wyroku w stosunku do K. B..

Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.

a/ W świetle analizy zarzutów apelacji przeprowadzonej wyżej w pkt 1, 2, 3 i 4 wnioski obrońców T. M. i K. B. o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania bądź też jego zmianę poprzez uniewinnienie obu oskarżonych nie były zasadne. Niezasadnymi okazały się również wnioski obrońcy P. Z. dotyczące postulowanej zmiany wyroku w zakresie tego oskarżonego.

b/ Zarazem częściowo zasadne okazały się zarzuty obrońców T. M. i K. B., które z powodów wskazanych w powyższych rozważaniach doprowadziły do częściowej zmiany wysokości orzeczonego obowiązku

naprawienia szkody, jak również zastosowania instytucji ciągu przestępstw w odniesieniu do czynów zarzucanych w pkt II, III i IV. Nadto Sąd orzekł o zmianie wyroku w stosunku do P. Z. i zastosowaniu również w odniesieniu do tego oskarżonego instytucji z art. 91 § 1 k.k. co do czynów tworzących ciąg przestępstw.

<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>	
<p>4.1.</p>	<p>Co do P. Z. (1) odnośnie czynu zarzucanego w pkt I przyjęto, że oskarżeni zabrali w celu przywłaszczenia pieniądze w kwocie 3074 zł a łączna wartość szkody wyniosła 7470,21 zł.</p>
<p>Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności</p>	
<p>Konieczność uwzględnienia wynika z treści art. 440 k.p.k. tj. faktu, że utrzymanie w mocy wyroku w części niezaskarżonej byłoby rażąco niesprawiedliwe.</p>	
<p>5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO</p>	
<p>1.7. <u>Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</u></p>	
<p>5.1.1.</p>	<p>Przedmiot utrzymania w mocy</p>
<p>W pkt I e - utrzymano w mocy wyrok w pozostałej zaskarżonej części w stosunku do oskarżonego P. Z. (1), zaś utrzymano w mocy zaskarżony wyrok w pozostałej części w stosunku do oskarżonych T. M. (1) i K. B. (1) – tj. częściowo co do pkt I-III, VI-IX.</p>	
<p>Zwięźle o powodach utrzymania w mocy</p>	
<p>Powody wskazano w części 3 tj. nieuwzględnienie w przeważającej części apelacji obrońców.</p>	

1.8. <i>Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</i>	
5.2.1.	Przedmiot i zakres zmiany
<p>W pkt I zmieniono zaskarżony wyrok w stosunku do oskarżonych P. Z. (1), T. M. (1) i K. B. (1) w ten sposób, że:</p> <p>a) uchylono rozstrzygnięcie z punktu IV o wymierzeniu kar łącznych;</p> <p>b) odnośnie czynu zarzucanego w punkcie I i przypisanego w punktach I, II i III przyjęto, że oskarżeni zabrali w celu przywłaszczenia pieniądze w kwocie 3074 zł a łączna wartość szkody wyniosła 7470,21 zł – przy czym na mocy art. 440 k.p.k. wobec P. Z. (1);</p> <p>c) ustalono, iż czyny zarzucone w punktach II, III i IV oraz przypisane w punktach I, II, III zostały popełnione w krótkich odstępach czasu z wykorzystaniem takiej samej sposobności w warunkach ciągu przestępstw z art. 91 § 1 k.k. oraz za to na podstawie art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. oskarżonym T. M. (1) i K. B. (1) wymierzono kary po 5 lat pozbawienia wolności każda, a oskarżonemu P. Z. (1) przy zastosowaniu nadzwyczajnego złagodzenia kary na mocy art. 60 § 3 i § 6 pkt 2 k.k. wymierzono karę 2 lat i 8 miesięcy pozbawienia wolności;</p> <p>d) w punkcie VI odnośnie obowiązku naprawienia szkody z art. 46 § 1 k.k. uchylono rozstrzygnięcie z lit. a dotyczące W. C. (1) i zmieniono rozstrzygnięcie z lit. b dotyczące (...) SA obniżając należną kwotę do 1954 zł;</p> <p>f) na podstawie art. 85 § 1 k.k., art. 86 § 1 k.k. i art. 91 § 2 k.k. połączono kary jednostkowe wymierzone oskarżonym w niniejszym wyroku oraz w punktach Ia, IIa i IIIa zaskarżonego wyroku oraz wymierzono im kary łączne: P. Z. (1) 3 lat pozbawienia wolności, a T. M. (1) i K. B. (1) po 6 lat pozbawienia wolności.</p>	
Zwięźle o powodach zmiany	
<p>a) Uchylenie rozstrzygnięcia o wymierzeniu kar łącznych – wynika z konieczności poniższych zmian;</p> <p>b) Odnośnie czynu zarzucanego w pkt I przyjęcie, że oskarżeni zabrali w celu przywłaszczenia pieniądze w kwocie 3074 zł a łączna wartość szkody wyniosła 7470,21</p>	

zł – wypływa z rozważań w części 3 pkt 1, przy czym na mocy art. 440 k.p.k. konieczne było dokonanie takiej zmiany wobec P. Z. (1) w części niezaskarżonej, gdyż utrzymanie w mocy wyroku w tym zakresie byłoby rażąco niesprawiedliwe;

c) Ustalenie, iż czyny zarzucone w pkt II, III i IV zostały popełnione w krótkich odstępach czasu z wykorzystaniem takiej samej sposobności w warunkach ciągu przestępstw z art. 91 § 1 k.k. – wynika z rozważań w części 3 pkt 3;

Wymierzenie za to na podstawie art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. oskarżonym T. M. i K. B. kar po 5 lat pozbawienia wolności każda, a oskarżonemu P. Z. przy zastosowaniu nadzwyczajnego złagodzenia kary na mocy art. 60 § 3 i § 6 pkt 2 k.k. wymierzenie kary 2 lat i 8 miesięcy pozbawienia wolności – wypływa z konieczności orzeczenia jednej kary za ciąg 3 przestępstw przy uwzględnieniu okoliczności z części 3 pkt 4. Kary są adekwatne do wielkiej wagi i dużej szkodliwości społecznej przypisanych rozbojów, wielkiego stopnia winy sprawców i rodzaju podjętych przez nich działań, jak też uwzględniają postawę P. Z., który współpracował z organami ścigania;

d) Odnośnie obowiązku naprawienia szkody uchylenie rozstrzygnięcia z lit. a dotyczącego W. C. i zmiana rozstrzygnięcia z lit. b dotyczącego (...) SA poprzez obniżenie należnej kwoty do 1954 zł – wypływa z rozważań w części 3 pkt 1;

f) Połączenie kar jednostkowych wymierzonych oskarżonym w niniejszym wyroku oraz w punktach Ia, IIa i IIIa zaskarżonego wyroku oraz wymierzenie im kar łącznych: P. Z. 3 lat pozbawienia wolności, a T. M. i K. B. po 6 lat pozbawienia wolności – wynika z zastosowania zasady asperacji kar przy uwzględnieniu bliskości czasowej oraz związku podmiotowo-przedmiotowego popełnionych przestępstw.

Powtórzyć można, że w/w kary jednostkowe i łączne nie są nadmiernie surowe, a ich ukształtowanie czyni zadość potrzebom prewencji indywidualnej i generalnej oraz odpowiada dyrektywom zamieszczonym w art. 53 § 1 i 2 k.k., jak również w art. 85a k.k. Całokształt okoliczności sprawy przekonuje, że tylko kary bezwzględnego pozbawienia wolności są właściwe i celowe, a w konsekwencji sprawiedliwe.

1.9. <u>Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</u>		
1.1.7. <u>Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia</u>		
5.3.1.1.1.	Nie dotyczy	# art. 439 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
1.1.8. <u>Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania</u>		
Nie dotyczy		
1.10. <u>Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku</u>		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	

II.	<p>W pkt II na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonych kar łącznych pozbawienia wolności zaliczono oskarżonym okresy tymczasowego aresztowania: a) P. Z. (1) od dnia 18.06.2021 r. godz. 23.40 do dnia 20.05.2022 r. godz. 12.00, b) K. B. (1) od dnia 25.06.2021 r. godz. 19.50 do dnia 19.01.2023 r. – z uwagi na tymczasowe aresztowanie w tych okresach.</p>	
III.	<p>W pkt III zasądzono od Skarbu Państwa na rzecz adw. P. L. i adw. M. S. kwoty po 1476 zł każda, w tym 23% VAT, tytułem wynagrodzenia za pomoc prawną udzieloną oskarżonym z urzędu w postępowaniu odwoławczym, a nadto dodatkowo na rzecz adw. P. L. kwotę 295,20 zł, w tym 23% VAT, tytułem wynagrodzenia za pomoc prawną udzieloną z urzędu w postępowaniu pierwszoinstancyjnym - w oparciu o § 11 ust. 1 pkt 5 w zw. z § 17 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie, przy uwzględnieniu treści wyroku Trybunału Konstytucyjnego z 20.12.2022 r. sygn. SK 78/21. Analiza wysokości przyznanego przez Sąd Okręgowy wynagrodzenia wskazuje, że przy wyliczaniu właściwej kwoty zostało pominięte stawiennictwo obrońcy na posiedzeniu przygotowawczym 17.03.2022 r. Wobec zobowiązania obrońcy do osobistego stawiennictwa na tym terminie, konieczne jest przyznanie mu z tego tytułu dodatkowego należnego wynagrodzenia w kwocie 295,20 zł z Vat. Obowiązujące regulacje nie określają wysokości opłaty za udział w posiedzeniu przygotowawczym,</p>	

	<p>jednakże uznać należy, że stanowi ono wprowadzenie do merytorycznego rozpoznania sprawy, wobec czego należy zastosować przepisy dotyczące reprezentowania oskarżonego na terminach rozprawy, a tym samym należało zasądzić na rzecz obrońcy P. Z. dodatkową kwotę za 1 termin.</p>
6. Koszty Procesu	

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
IV.	Zwolniono wszystkich oskarżonych od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, a P. Z. dodatkowo od ponoszenia kosztów przyznanych w niniejszym wyroku obrońcy z urzędu za postępowanie pierwszoinstancyjne w wysokości 295,20 zł, obciążając wydatkami Skarb Państwa – na mocy art. 624 § 1 kpk z uwagi na brak majątku i długotrwałe pozbawienie wolności oskarżonych.

7. PODPIS
Przemysław Filipkowski Izabela Szumniak Sławomir Machnio

1.11. <u>Granice zaskarżenia</u>	
Kolejny numer załącznika	1
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca osk. P. Z. (1)
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Punkty I, IV, V, VI, IX i X wyroku

<u>1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia</u>			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
<u>1.3.2. Podniesione zarzuty</u>			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		

#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
<u>1.4. Wnioski</u>		
#	uchylenie	# zmiana

1.12. <u>Granice zaskarżenia</u>	
Kolejny numer załącznika	2
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca osk. T. M. (1)
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Punkty II, IV, V, VI i X wyroku
<u>1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia</u>	
# na korzyść	# w całości

# na niekorzyść			
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
<u>1.3.2. Podniesione zarzuty</u>			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia,		

	jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
<u>1.4. Wnioski</u>			
#	uchylenie	#	zmiana

1.13. <u>Granice zaskarżenia</u>			
Kolejny numer załącznika	3		
Podmiot wnoszący apelację	Obrońcy osk. K. B. (1)		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Punkty III, IV, V i VI wyroku		
<u>1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia</u>			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	

#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
<u>1.3.2. Podniesione zarzuty</u>		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność	

	kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
<u>1.4. Wnioski</u>		
#	uchylenie	# zmiana